
Ne Çok Derdimiz Var

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler,

Emekliler neden farklı maaşlar alırlar? Kimi beş kimi altı kimi yedi. Neden emekli olana emeklilikten dolayı bağlanan maaş herkeste standart denecek bir yapıya sahip değil? Cevabı hem emekliler çok iyi bilir hem de aklen biz anlarız ki emeklilikteki maaş, çalışma süresindeki ödemeye göredir. Ödediğin prime bağlı olarak insana emeklilik maaşı veriyorlar.

Çalışırken asgarî ücretten maaş alan asgarî ücretlik iş yaptığı için, ödediği primin karşılığı olarak ona beş altı maaş bağlıyorlar. Yüksek maaşlık adam yüksek maaşın primini ödediği için emekli olunca onun aylığı farklı oluyor. Bu adalet midir değil midir, fıkıhta yeri nedir onu izah etmek istemiyorum. Ama bu mantığı almak istiyorum.

Burada hiçbir emekli, ben şu emekliyle aynı maaşı talep ediyorum, diye bir iddiada bulunamaz. Emekli maaşına zam ister ama filanca ile denk olsun demez. Çünkü onlarca sene az ödeyip sonra çok almak yok. Onlarca sene hangi standartta ödediysen sonra ömrünün sonuna kadar o standarttan maaş alırsın. Adaletin gereği budur. Ödediği prim birinin üç öbürünün beş, emeklilikten sonra da aylıkları aynı olursa bunun adına zulüm denir.

Kardeşler, bunun fıkıh boyutu şu anda bizi ilgilendirmiyor. Ama şu yaşadığımız hayatta çektiğimiz insanî sıkıntılar şurada burada, ailemizde, işimizde, çevremizde, akrabalarımızda karşımıza çıkan sıkıntılar, bunalımlarımız, bizi strese sokan şeyler, çocuklarımızdan çektiklerimiz vs. insan olarak bunaldığımızı hissettiğimiz, keyfimizi bozan şeyler bizim primlerimizdir. Mümin olarak biz iman ediyoruz ki; "ben Allah'ın yarattığı bir kul, insanım. Allah beni asla başıboş yaratmadı. Sahipsiz yaratmadı. Benim başıma gelen bir dikenin ayağıma batması bile olsa, çok basit, bahçede yürürken şöyle yarım santimden küçük sert bir ot parçası olan diken bile ayağıma batsa, bu dahi Allah'ın hesabı ve bilgisi dışında bir şey olamaz. Olamaz." Buna iman ediyorum.

Araba çarptı, yandı, sel oldu, deprem oldu... bırak bunları. Gül koklarken elime gülün dikenini battı. Bir gül dikeninin elime batmasından ailemin içinde karşılaştığım zorluklar, bir türlü rayına girmeyen işim, neyi tutarsam elimde kalıyor, nereye gitsem kapı kapanıyor dediğim hayat maceram olduğu gibi Allah'ın bilgisi dâhilindedir. Ve bütün bu karşılaştıklarım dikenden yüzüme kapanan kapılara yıllarca sıkıntısını çektiğim eşim, çocuklarım, ebeveynim vs. gibi sıkıntılarım benim ödediğim primlerdir, mümin isem eğer. Bunları pirim prim ödüyorum ben.

Maaş alma günü geldiğinde, kıyamet günü inşallah, herkes ödediği prim kadar maaş alacak. O maaşın adı cennettir. O maaşın adı hesapta kolaylıktır. O maaşın adı cehennemden kurtuluştur. Neyse adı artık. Benim şu hayatta karşılaştığım her şey, Allah'ın bana imanımdan dolayı, mümin olarak kalmayı istediğim için, "ben senin mümin kulun olarak ölmek istiyorum ya Rabbi" diye bir iddiada bulunduğum için Allah da bana prim ödetmektedir. Kimi kullarına çok üst limitlerden prim ödetiyor. Kimi kullarına da asgarî ücretten ödetiyordur. Sonra bir gün geri dönüldüğünde ve herkes ödediği

primin karşılığını aldığıında bu maaş farkları ortaya çıkacak o zaman. Evet, cennet. İmanın yegâne bedeli cennettir. Amenna. Bunda bir sıkıntı yok. Ama cennet var, cennetler var, cennetin içinde de mesafeler var.

Efendimiz'in mübarek hadis-i şeriflerinden öğreniyoruz ki cennette bir derece fark yani tek bir puanlık fark, oturduğu yerde bir insanın en sonda gördüğü gökteki bir yıldızın mesafesi kadardır. Cennet öyle 'çok büyük', bütün vatandaşların gireceği, sosyal hakları bulunan, çay bahçelerinin olduğu bir büyük bahçe değil. Sakın böyle iman etmesin kimse. Öyle bir cenneti ne edeceksin, belediyeler de yapıyor o cennetten zaten. Ben öyle bir cennet isterim ki her bir yetim çocuğa bir çorap aldığım için Allah'ın bana lütfettiği mesafe, binlerce ışık yılı kadar büyük bir mesafedeki yıldız kadar olsun. Çünkü Allah verdi mi böyle verir. Prim farkları böyle ödenecek kıyamet günü.

Kardeşler, Efendimiz'in sahih hadis-i şerifinden öğreniyoruz ki Allah bir kulunu ne kadar seviyorsa ona o kadar çok prim ödetiyor. Hani biz çok emekli düşkünüz, primden ben söz açtım, hep prim ödeyip duralım. En çok da peygamberlerini sevdiği için, onlar o sevgiyi hak ettikleri için en büyük primleri onlar ödediler. Çocuklarından, ailelerinden, canlarından, dostlarından, yaşadıkları topraklarından ne bedeller ödediler. Aman ya Rabbim, ne bedeller. Çok yüksek primler ödediler. Onun için en sıkıntılı kulları Allah'ın, peygamberlerdir. Onların başında da peygamberlerin sultanı olan Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselamdır. Ne bedeller ödedi. Binlerce insanın toplanıp ödeyemeyeceği primlerden emeklilik hak edip gitti Allah'a.

Hadis ne diyor; imanına göre prim ödeyecek herkes. Büyük iddian varsa, Allah'a Sidretü'l-Münteha'ya kadar ulaşan dualar yapıyorsan ve Ömer bin Hattab'ın komşusu olmak istiyorsan, Halid bin Velid'lerle oturup kalkmak istiyorsan, zamanının Enes bin Malik'i olmak istiyorsan o primleri ödeyeceksin. Hiç çaresi yok. Camiden eve, evden işe, işten tekrar camiye... bu üçgen içinde iyi Müslümanlık olur. Hiç itiraz edemem. Bu üçgende dolaşır durursun. Billahi bunun cennete engeli yok. Ama asgarî ücretten emekli olacaksın. Sonra maaş kuyruklarında mı bekletirler seni bilmem.

Senin bedel olarak doğurduğu çocukları Allah'a ödeyen, dedesi İbrahim'in Mekke'sini arkasına bakmadan terk edip Yesrib'e giden Muhammed aleyhisselamın bedelini ödeyenlerle aynı kategoriden maaş alman çok zor. Bedel ödediğin kadar, prim ödediğin kadar, katkı yaptığın kadar sandığa, karşılığında Allah'tan maaş gelecek. Bu sebeple Allah dostları hiçbir zaman sıkıntıları sayıp "ne bunlar ya Rabbi, ne bu yahu sabah akşam secdedeyiz" demediler.

Hatırlar mısınız, o büyük adam derslerden birinde onu konuşmuştuk. Ne yapmıştı? Kangren olan ayağı kesildi, aynı gün oğlunu kaybetti. Sonra ellerini açınca ne dedi? "Rabbim, dört çocuğumdan birini aldın, üçünü bıraktın, elim ayaklarım dört taneydi, birini aldın, üçünü bıraktın; şükretmeyeyim de ne edeyim sana." dedi. Şükretmeyeyim de ne edeyim dedi. Neden? Üç çocuğunu alıp birini bırakabilirdi de. Allah'tır bu, prim ödetiyor. Ben şükretmeyeyim de ne yapayım dedi.

İşte şu yüksek maaşla emekli olacak adam mantığı bu. Her tuttuğum elimde kalıyor demediler. Sen vermediysen rızık, ben razıyım ya Rabbi dediler. Her gelen belaya "benim bir hatam yok ya Rabbi, ben uğraştım olmaması için, ne edeyim, sen verdin ben senin kulunum. Sen beni benden iyi düşünürsün." deyip teslim oldular.

Tekrar hadis-i şerifteki mantığı yakalamak istiyorum. Allah'ın kulları arasında en büyük sıkıntılara peygamberler düşer. En samimi kulları oldukları hâlde geceleri gözyaşıyla teheccüt ile geçtiği hâlde yüreğinin kılcal damarlarıyla Allahuekber diyen kullar oldukları hâlde sürüldüler, dövüldüler, testerelerle kesildiler, yataklarda onlarca sene kıvrandılar, ateşlere atıldılar. Cebrail'e bile tenezzül edip 'yardım et' demediler ama. Hani o İbrahim'e, mancınıktan atılırken bir yardım istiyor

musun diye soran Cebrail'e 'senden mi, senden mi' diyen İbrahim! En üst kuruldan maaşla Allah'ın huzuruna gitti. Onun için Allah'ın beş büyük kulundan biri oldu. Yüksek primler ödediler. Onlar hanımlarından en ağır hakaret olan sıkıntılarla karşılaştılar da "biz de mi ya Rab" demediler. Hatta dönüp "bu melun kadını kurut, çatlat da göreyim ya Rabbi" de demediler. Son güne kadar onunla bile sabrettiler. Ahlak! İffet! Onur abidesi Lut aleyhisselam. Karısı ona en adi, alçak işleri reva gören bir kadın olduğu hâlde "melun kadın, kuruyasın" bile demedi. Bildi ki bu bir bedel karşılığıdır. Bir gün mutlaka hanımından çektikleri de muhakkak karşılık olarak alınacak. "Eh, bırak ödeyelim primimizi" mantığı ile baktılar. Bunun için enbiya, Allah'ın en sevdiği kulları oldukları hâlde en büyük sıkıntılara duçar oldular. Onların çocuklarından çektikleri sıkıntıları hiçbir hacı amca çekmemiştir. Onların ailelerinin sıkıntıları bir mahallede dağıtılsa çok gelecek kadar ağır külfetler altında kaldılar.

Çobanlık yaptılar, Allah onlara dağları altın ve gümüş olarak ihsan ettiği hâlde onlar "iman edin bana" diye önlerine tebliğci olarak gittikleri ümmetinden olan kimselerin koyunlarını beklemeye razı oldular. O açlık ve sıkıntıya katlandılar. Ellerinde değnekleriyle dağlarda çobanlık yaptılar. Neden? Çünkü bunlar prim olarak yazılıyor ve biiznillah bu toplanan primler Firdevs-i Âlâ olarak onlara bir gün ödenecek, bunu bildiler. Mümin, sıkıntısız bir hayat ister Allah'tan ama sıkıntılar çoğalınca da bağırıp feryat etmez. "Bildim ya Rabbi, niye verdiğini bildim" der. Anlar mümin. İman azaldıkça sıkıntı da azalır. Çünkü istenen maaş-karşılık düştü. Beni asgarî ücretten emekli et dersin cami yeter. Hele hele emeklilikten sonra hanımınla umreye de gittin, daha ne istiyorsun, zaten her şey ak pak oldu. Ama ellerini açarsın da "Rabbim, düz cennet değil, Ebu Bekir'in girdiği cenneti istiyorum" dersin mağaraya sokar seni. Bu iş böyle. "Rabbim, şu ezan okuyan, Allahuekber diyen Bilal'le beni haşret" dersin kırbaç yiyeceksin. Kırbaçı kendin istedin. "Ben Osman bin Afvan'la komşuluk istiyorum, Aişe'ye Hatice'ye komşuluk istiyorum" dersin varlık içinde yokluk çekersin.

Hem Hatice hanım olacaksın hem Muhammed aleyhisselamın biricik hanımının senin de arkadaşın olmasını isteyeceksin, "bizi Hatice'lerle haşret ya Rabbi" diye dualar edeceksin mevlüt törenlerinde, ondan sonra da şifa vadisinde üç yıl ağaç kabuğu yiyerek yaşamaya razı olmayacaksın; niye dua ettin. Ne işin vardı Hatice'yle? Sizin mahallede Hatice abla yok mu, onu örnek al? Bak ne güzel her sene perdeleri değişen, üç sene üst üste koltukları aynı olmayan hacı Hatice abla da var. Beni bu kadınla haşret desene.

Üç yıl kocasının imanı ve nübüvvet davası uğruna ağaç köklerini çıkarıp yiyen Hatice binti Huveylid öyle bedava Hatice olmadı. Malını mülkünü kocasının davasına verince Hatice oldu. Kocası üç sene açlığa mahkûm olunca onunla beraber aç kaldı. "Bizi Hatice ile beraber yap ya Rabbi." Dünyada 'hacı Hatice teyze'yle, ahirette Hatice'yle. Bu çelişki seni güldürmüyor mu ki melekleri güldürmesin? Var mı öyle! Var mı! Nikâh duasında "ya Rabbi bu adamla bu kadını Muhammed'le Hatice'nin arasındaki aşk gibi aşklandır..." Eh ne güzel dua yahu! Ne güzel dua! "Ashab-ı kiramın hanımlarına verdiğin ülfetten, bacılarına verdiğin ülfetten bunlara da ver ya Rab..." Oh be. Ne baklavalı dualar bunlar. Utanır insan utanır!

Gelip "ya Resûlallah, nikâhımızı kıy, ben bununla evleneceğim" diyen kadına "ne mehir istiyorsun" diye sorulduğunda ne cevap vermiş o kadın? "Bana Kur'an'dan bir sure öğretti, kadınlık mehirim olarak kabul ettim" diyen kadınların sevgisini istiyorsun sen Allah'tan. O aralarındaki aşkı muhabbeti istiyorsun ama sen daha diplomasız olan hiçbir mümini önüne aday olarak bile kabul etmeyen bir düğün süreci başlatmıştın, hatırlıyor musun? Sen hafız biri bile olsa seni isteyen adam yerine koymamıştın parası yok diye. Ama duaya geldi mi, emekli maaşına geldi mi Hatice'den aşağısının mutluluğuna hiç yanaşmak yok. Kim kimi inandıracak ki bu gerçeğe?

Hayır. Bu dünya temenniler dünyası değildir! Bu dünya ameller dünyasıdır. Kuru temenni yok, onlar rüya. Allah şu dünyada yaratılış maksadımızı ilan etti. Sıradan bir Müslüman bile her akşam yatmadan önce Mülk suresini okurken bunu kanun olarak kaç yüz defa okudu. Kaç yüz defa okudu; en güzel işleri, en üstün primleri kim ödeyecek bunu görmek istiyorum diyor Allah. Çalışacaksınız. Allah görecek, peygamberi görecek. Ümmet-i Muhammed şahit olacak çalıştığınıza. Yok bedavadan, ekstradan emeklilik. Öyle emeklilik olur ama sonra nereden maaş alacağını merak edersin. Yok öyle emeklilik. Çalışacaksın. Gayret edeceksin. Allah seni ne kadar beğendiyse o kadar sıkıntılara uğratacak. Açıkça ilan ediyor Efendimiz. Kulun imanı azaldıkça sıkıntısı azalır. İmanı arttıkça Allah sıkıntısını da arttırır.

Çünkü kul çok istiyor, hızlı gitmek istiyor. Kara yolunda 300 km. yapmak istiyor. Ricası var, yakıt azalsın diyor. Hem 300 km. sürat yapacak hem de yakıt yakmayacak Ne mübarek bir istek bu! Hem lüks gideceksin, hızlı gideceksin hem de yakıt derdin olmayacak. Sen hızlandıkça yakıt azalacak, bu böyle olsaydı Musa aleyhisselam için olurdu. Doğumu bile bir mucize. Onun için bile öyle olmadı. Yükselmeye yükseldi. İlk beşe girdi ama kırk insanın dayanamayacağı sıkıntılara dayandı.

Kardeşler, bu kanun ebedîdir. Bütün insanlık için geçerlidir. Peygamberler bu kanunla yol aldı. Allah'ın dostları bu kanunla yol aldılar. Bilal böyle Bilal oldu, Ammar böyle Ammar oldu. Ebu Bekir böyle Ebu Bekir oldu. Ali böyle Ali oldu. Radiyallahuanhüm cemian. Biz Ali'nin girdiği cennete, Ebu Bekir'in girdiği cennete, Ammar'ın kırbaçlanmış derisinin hâlâ kanadığı bir cennete onlardan farklı şartlarla girmeyi temenni edebiliriz. Aç tavuk kendini darı ambarında görmüş. Bu bildiğin darı ambarıdır. Çok rüya görürsün sen.

Ve kardeşler, burada büyük bir kanunu, Kur'an kanununu önümüze koyuyoruz: Biz zannediyoruz ki Allah imtihan edip derece yükseltmek istediği zaten Übey ibni Halef'in eline bir kırbaç veriyor, al şu Bilal'i döv, Bilal'in de derecesi yükselsin cennete girsin, diyor. Bu her zaman öyle değil. Evet, bunu yaptığı doğru Allah'ın. Bilal'i dövdürttü, Bilal Allah dedikçe arşa yükseldi. Bir kırbaç daha, Bilal bir kere daha Allah dedi. Bırak şu Muhammed'i deyince Allahuekber dedi. Allah yok, bizim putlarımız var deyince Allahu ehad dedi. Her birinde de cennete doğru koştu. O Bilal'in kanunuydu, Bilal'in üzerindeydi. Kimi kömür ocağından emekli olacak kimi devlet dairesinden, kimi de esnafıktan emekli olacak değil mi? Herkesin maden ocağında kömür mü çıkarması lazım, var mı öyle bir şey; maden ocağında kömür çıkaran emekli oluyor, gerisine emeklilik yok ölünceye kadar? Herkes çalıştığı işten emekli olacak, maaş alacak. Bilal kömür ocağı gibi maden ocağı gibi bir işten emekli oldu. Ama başkaları esnafıktan emekli olacak. Onu Allah, Übey ibni Halef'in kırbaçları ile imtihan etti. Ey mümin, seni de şimdi imtihan edebilir.

Senin Übey ibni Halef'in hanımın-kocan olabilir. Senin karşına Allah Ebu Cehil çıkarmaz onun yerine eşini çıkarır, sen de onunla imtihan olacaksın. Senin doğurduğun çocuğunu karşına çıkarabilir Allah; yılıp yılmayacağını, en güzel amelleri yapıp derecelerini yükseltip Allah'ın temiz mümin bir kulu olarak yüksek maaşlardan Allah'a gitmiş bir mümin olup olamayacağını görmek ister. Allah herkesin nereye gideceğini biliyor aslında ama istiyor ki kıyamet günü biri çıkıp "bendeki pazıyla ne maden ocakları devirirdim, iş vermediniz bana, işsizlikten kaybettim ben" demesin istiyor. Onun için bol iş var. Şu dünyada işçi az, iş çok Allah açısından. İş çok; evlatlar iş, komşular iş, sabah namazı iş, iş, iş. Akşama kadar iş kaynıyor. "İşimiz olsaydı bizim biz de yüksek primden çalışırdık" asla dedirtmez Allah kimseye. Bunu hiç kimse diyemeyecek. Peygamberle nasıl iş buldular da o yüksek primleri ödediler. Ebu Bekir nasıl iş buldu? Çanakkale'dekiler nasıl iş buldular da emekli oldular? İş bulunuyor demek ki. Kaçarsan emeklilik diye bir derdin olur senin, iş çok.

Bunun için şu fani dünyada her şey bir iştir. Hiç kimse Ebu Cehil'in kırbacını beklemesin. Sen doğurduğun, büyüttüğün, âlim, salih kimse yapmak istediğin hâlde zalim, fasık, facir biri olarak karşına çıkan, seni sabaha kadar seccadenin başında ağlatan evladını sakın başının belası olarak bilme. O senin Ebu Cehil'indir; her ağlattığı, sana gözyaşı akıttırdığı, her umudunu suya düşürdüğü an sen Allah'ın huzurunda prim kazanıyorsun. Allah'ın sana vereceği karşılıkların hazırlıklarını yapıyorsun demektir. Bunu böyle bil. Ya "Allah filanca fasık içkicinin oğlunu cami kuşu olarak yarattı; bizim ecdadımızda namaz kılmayan kimse yok, şu karşımıza çıkana bak. Yanlıklık var bu işte." deyip Allah'ın yanlış iş yaptığını söyleyeceksin -kökten helak olup emeklilik kartın da yırtıldı gitti o zaman. Ya da "Rabbim sen beni bu çocuğumla imtihan etmek istediysen senin muradının karşısında ne yapabilirim ben. Peki Rabbim, buna da razıyım" diyeceksin yüксеle yüксеle. Yüксеle yüксеle oğlundan dolayı asırlarca gözyaşı akıtan Nuh aleyhisselamın yükseldiği makamlara doğru yüксеleceksin. İş böyle.

Asla krediye faize bulaşmadığın hâlde bir türlü evinin kirasını bile ödeyecek kadar nakit bulamadığın günlerde seni aç bıraktı. Allah seni aç bıraktı. "Filan sarhoş, filan faizci hacı faiz yediği hâlde işi asan olmuş, fabrika üstüne fabrika kuruyor biz bankanın önünden de geçmiyoruz ama şu çektiğimize bak" demeyeceksin. "Rabbim ben iman ettim, sen istemedikten sonra bir kuruş bile rızık bana gelmez, ben iman ettim Rabbim" diyeceksin. Ödeyemediğin kiraların, alamadığın arabın, çocuğuna veremediğin harçlık, evine götüremediğin peynir senin cennetteki makamın, nimetlerin olacak; eğer müminsen tabii. Eğer emekliliğe iman ediyorsan, eğer cennetteki maaşlara iman ediyorsan, eğer Allah'ın gözünden -hâşâ- hiçbir şeyin kaçmadığına, senin gözünden damlayan her damla yaşı Allah'ın gördüğüne iman ediyorsan. Ama dosyan kayboldu karambolde, senin işini melekler unuttu gibi zannediyorsan, Allah seni yalnız bıraktı zannediyorsan senin dosyan başka yerde zaten. Senin önce başka yerden kayıt yaptırman lazım. Kaydın yok, sistemde görünmüyorsun kardeşim sen. O sabrettikleriyle yükselenler, Allah'a imanlarıyla yükselenler listesinde görünmüyorsun, dosyan başka yerde senin. Sadıklar, Allah'a güvenenler, Allah deyince kendilerinden çok o isme güvenenler listesinde görünmüyorsun. Önce sisteme girmen lazım, önce kayıt olman lazım. Dosya numaranı getir, hangi gözyaşı hangi Allah'a tevekkül hangi teslimiyet senin şifren?

Kardeşler, Kehf suresinin 7. ayeti bütün bu sözlerimizin ne manaya geldiğini belgeleyen bir belgedir. Neyi vurgulamak istiyoruz? Esasen yanıldığımız şey İbrahim aleyhisselamın mancınıklı ateşe atılmasını imtihan gördüğümüz hâlde, emekli olmadan İstanbul'a çarıkla geldiğin hâlde şimdi daire üstüne daireleri imtihan olarak göremeyişini anlatmak istiyorum. Sen sıkıntı olarak Filistin'deki mümin kardeşinin Yahudi tarafından tank paletleri altında çiğnenmesini imtihan-bela-musibet, Allah'tan gelmiş bir azap gördüğün hâlde her sokağın başında bankaların kredi kartlarını insanların ağzına dayayıp gırtlığına sokmasını en azından Filistin'deki bir Yahudi kadar büyük bir imtihan ve bela olarak görmeyişini anlatmak istiyorum. Filancanın çocuğu şucu oldu uyuşturucu aldı diye o babaya anneye esef ederken senin çocuğun imtihandan imtihana hep iyi okullarda okuduğu için "şükür, bize Allah bela vermedi" deyişine nasıl aldandığını ve nasıl kaybettiğini anlatmaya çalışıyorum. Büyük kanun, arştan gelen, levh-i mahfuz tutan kanun şudur: Bu dünyada Allah'ın imtihan için kullanmadığı hiçbir şey yoktur. Muz da Allah'ın imtihanıdır açlık da. Çıplak kalmak da bir imtihandır, ipek giymek de. Yüzlerce akraban-hısıminin olması bir imtihandır, şu İstanbul'da yapayalnız ve garip kalman da. Ölmek de imtihandır, yaşamak da. Kırk oğlun yirmi kızın olsa imtihandır, 20 sene çocuksuz bir anne baba olsan o da bir imtihandır. Bakan Allah olduktan sonra bunun imtihan olduğunu Allah söylüyor.

Bakınız Kevser suresinin 7. ayeti şu kâinattaki düzeni bize nasıl anlatıyor. Aslında biz dert zannetmediğimiz ve gıdıklanıp zevk aldığımız binlerce derdin içinde yaşıyoruz. Esasen öyle yaşıyoruz; oturup kalktığımız dert, baktığımız dert, hep biz köylüyü görgüsüz görürken zavallılar

yüksek plazalar bile görmüyor derken gördüğümüz şeyler yüzünden nasıl prim kazanıp veya kaybettiğimizi Allah bize beyan ediyor. Şu dünyada neyi yarattıysak o dünyanın süsüdür, Allah buyuruyor. Dünyanın süsü demek dünyada kullanılacak bir şey demek. Dünyada çiçeğinden tut vazosuna, toprağına, deresine, ormanına, dağına ne biliyorsan bu bildiğin her şey dünyanın süsü. Bütün bunları niye yaratmışsın sen ya Rabbi: “Herkesi belasına uğratalım diye.”

Biz bela deyince Ebu Cehil’i anladık. Bela deyince filanca hastalığı anladık. Kanser mesela; ne korkunç bela ya Rab! Kanser bela, hâlbuki kansersiz bir vücut sahibi olmak da bela için. Çünkü bela ne demek? Sınamak demek; kanserli kanserinden sınanacak, sıhhatli sıhhatinden sınanacak, uyuz, ahlaksız, geçimsiz eşi olan tam imtihanı zaten. İtaatkâr, sempatik, ‘peki’den başka ağzından söz çıkmayan eşle yaşayan muaf mı? Muafiyet yok! O da imtihan. Şu geçimsiz, hapishanede bile saklanmaz, öldürsen kireç kuyusuna atmak lazım denecek kadar seviyesiz gördüğün eşle yaşarken Allah saniye saniye izlemiyor mu? Cevaplar, tutumlar, sonuçlar gözleniyor mu? Gözleniyor. Çok mutlu yuva kuran, birbirlerine bakmaya bile kıyamayan eşler için meleklere tembih edip “gerek yok bunları izlemeye” mi diyor Allah? Yoksa bu mutluluğu niye 10-15 çocukla süslemediniz demeyecek mi? Niye birbirinizi sabah namazına kaldırmadınız demeyecek mi? Size verilen bu kadar mutluluktan sonra niye cihada kullanmadınız bu enerjii demeyecek mi Allah? Bu mutlu yuvadan neden akrabalarınıza mutluluk kaynağı olacak sohbetler üretmediniz demeyecek mi Allah? Bu kadar mutlu yuvanın şükürü olarak neden filanca kızın da filanca çocuğun da iyi bir yuva kurması için uğraşmadınız demeyecek mi? Kötü olana sabretmeye sevap yazıyor ya da sabretmemeye ikap yazıyor da bu mutlulukları evlerinin penceresinden çiçekler gibi uçuran yuvalarda bir beklentisi yok mu Allah’ın? Onlardan bir şey istemiyor mu, hep Allah dertli kulları üzerinden mi cennet kuracak? Kim kanserse onu mu cennete çağırıyor sadece? Pehlivanlar cennete gitmeyecek mi, hep kocasından dayak yiyen kadının mı Allah’a sığınması lazım? Kocasının elini üstünde görmemiş, çiçek gibi yuva kuran kadınlar “Rabbim bu nimet sendendir” deyip secdeye kapanmamalı mı? Yoksa mutlu yuvalar, görünce iyi görüp anlaştıkları için mutlu oldular da mutsuz yuvalar hep Allah’ın kaderiyle mi oldu?

Hayır. Bütün çiçekler Allah’ın imtihanıdır. Bütün sıkıntılar Allah’ın imtihanı olduğu gibi. Sen Ebu Cehil masalıyla uğraşırken Enes ibni Malik masalı seni cehenneme sürükledi, fark edemedin. Ebu Cehil’in kırbacından ağır kırbaçlar, her akşam izlediğin dizi filmler yüzüne gözüne kamçı gibi sokuluyordu. Bu büyük sağlığın sıhhatin, 80 sene hastane görmeden yaşamının karşılığı yemekten sonra ‘elhamdülillah’ demek mi? Yoksa o beden bedeli onu Allah için yollarda eskitmek mi olmalıydı? Ebu Bekir sağlıksız ve hasta olduğu için mi Allah’a sığınmıştı? Ömer çaresiz topal bir hacı amca olduğu için mi Allah’ın kulu olmuştu yoksa taşı tutarsa suyunu çıkaran bir Ömerliğini mi Allah’a kulluk olarak gösterdi?

İnsanlar bu ayeti anlamadıkça imtihanı sadece “Nuh aleyhisselaminin gangster oğluyla nasıl yaşadı” zannederler. Asıl uslu edepli, babasına annesine bir kere yok dememiş çocuk beladır. Asıl bela odur. Zamanının Ebu Bekir’i olacak hâldeyken bu çocuk o kadar sana itaatkâr olduğu hâlde zamanının boş kavalı yapmışsın sen bunu. Bu imtihanı kaybetmek ağır mı hafif mi, o maaşlar ödendiği gün belli olacak. Evet “lailaheillallah Muhammedun Resûlullah” diyen cenneti garanti eder ama cennette bir “lailaheillallah” gibi bir tesbihin karşılığı ışık hızı yılıyla ancak hesaplanabilen, gözün bir nokta kadar gördüğü uzaydaki yıldızlar kadar büyük mesafeler olan cennette nice nedametler hissedilecek.

Saliha bir kadının kıymetini bilmediği için, Allah’tan korkan bir kocanın kıymetini bilmediği için, sadece karısını döven, akşam eve sarhoş gelen kocayı bela bir aile reisi olarak gördüğü için insanlar-müminler kıyamet günü ne ah vah’lar edecek. “Bütün şu gördüğünüz şeyleri süs dekor olarak yaptık.” Allah buyuruyor. Yapan Allah. Senin evindeki bahçeyi bahçivana yaptırdım zannediyorsun.

Mülk Allah'ın, bahçe de onun. Çukur da onun kuyu da onun dereler de onun çocuklar da onun dedeler de onun. Onun onun her şey onun.

Bahçıvan ne yapmış; gübreyi oraya atmış, ağacı buraya dikmiş. Bahçıvansız da milyonlarca dönüm orman büyüttü Allah.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.